

Vort, end naar han nøjes med eet. Men jeg mener rigtignok heller ikke, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har Ret i at udtale: „dog uden at den vedkommende Embedsmand derved opnaar nogen Forøgelse af sine Embedsindtægter“; thi der staar jo i Loven, at de med Sognekaldet forbundne Indtægter blive at afforte i den Seminarieforstanderen tilkommende Lønning med det Beløb, som Ministeriet maatte bestemme. Ministeriet vil altsaa have det i sin Magt, naar Kapitelstatsten har været særlig høj, da ikke at afforte hele Indtægtsbeløbet, hvorimod ganske vist Ministeriet ikke vil — da man altid fortolker til den mildere Side —, naar Kapitelstatsten har været meget lav, sætte Afkortningen højere, end Indtægten virkelig har været. Jeg vil tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa dette Misforhold, som dog virkelig kan indtræde.

Da jeg er ved Seminarierne, maa jeg maaffe med det samme sige et Par Ord om Vædringsforslaget Nr. 132 og det dertil hørende Underændringsforslag Nr. 133, Bevillingen til Vejforbedring ved Skaarup Seminarium. Jeg forstaar ikke ret det ærede Finansudvalgs Stilling til dette Spørgsmaal; det angaar et Forslag om 400 Kr., et Forslag, som har været bygget paa et løst Skøn over, hvad det muligvis vilde koste. Der har nu imidlertid senere været en kyn- dig Undersøgelse af Sagen, og man er da kommen til det Resultat, at der maatte et yderligere Tillæg til af 450 Kr. At saa det ærede Finansudvalg ikke vil gaa ind paa det, som er bygget paa en teknisk Undersøgelse, forstaar jeg ikke, og jeg forstaar det saa meget mindre, som der er i høj Grad Trang dertil. Jeg kender Seminariet og Afgangsvejene dertil af Selvsyn netop paa de Tider af Aaret, da Vejene trænge særlig til Forbedring, og jeg har set, at man kan gaa nogenlunde tørskoet, indtil man naar Seminariets Terrain, men fra det begynder og indtil Seminariets Forstue, maa man vade gennem tykt og tyndt og kommer nogenlunde snavset ind i Forstuen. Det vilde glæde mig og Seminarierne paa Skaarup Seminarium endnu mere, hvis Udvalget til 3dje Behandling vilde være lidt mildere stemt, saa mildt, vil jeg haabe, at de bevilge alle de 850 Kr., det er jo ikke nogen saa stor Sum. Jeg vilde gerne gøre en lille Bemærkning til Betænkningens Nr. 153, det er Spørgsmaalet om Tilskud til ny Kirker. Jeg skal ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet i al Almindelighed, men kun gøre opmærksom paa et Bidrag paa 8,000 Kr., der søges til et Kapel i Hulstg i Skagens Land-

sogn. Jeg mener ikke, at Staten har Forpligtelse til alle Vegne, hvor Kirkerne ligge langt fra hinanden, at bygge ny Kirker, jeg mener, at den Trang, der kommer frem fra Beboerne paa den Maade, at de indsamle selv et saa klækeligt Beløb, som de efter deres Omstændigheder kunne, skal være det afgørende. Det er jo ikke sagt, at fordi Kirkerne ligge nær ved hinanden, det kirke- lige Liv er synderligt stærkt. Man træffer jo desværre herhjemme i Danmark adskillige Steder, hvor Kirkerne ligge særlig nær, og hvor de staa særlig meget tomme. Jeg skal, for ikke at saare berettigede Følelser hos Kolleger ude i Landet, ikke nævne de Steder, jeg tænker paa, det er undertiden temmelig store Strækninger i vort Fædreland. Men naar der, som i Skagens Landsogn — et Sted, hvor jeg ogsaa har det Held at være personlig kendt — er et kirkeligt Liv, der har givet sig Udtryk ved, at Beboerne gennem adskillige Aar have søgt 1 à 2 Mil fra til Kirken, saa mener jeg, at det er Statens Forpligtelse, jeg havde nær sagt, grundlov- mæssige Forpligtelse, i Følge Grundlovens § 3, at komme denne Trang i Møde, og ved at hjælpe dem med at bygge denne Kirke at faa den Trang afhjulpen, der er til dem, saa godt som muligt. Jeg vil derfor meget bede Udvalget om, naar det overvejer denne Sag i sin Helhed, at tænke paa det lille Kapel i Skagens Landsogn. Forøvrigt kunde jeg ikke rigtig samstemme med den ærede fungerende Ordførers Udtalelser om, at man maaffe vilde stryge de Steder, hvor der var Tale om ny Præstegaarde. F. Eks. i Albæk-Boer i Vendsyssel er der indsamlet forholdsvis betydelige Bidrag fra Beboerne, og det er et saa stort dobbelt Sogn, at der virkelig er Trang til at faa Hjælp paa denne Maade, særlig da der er et kirkeligt Liv der.

Endnu maa jeg sige et Par Ord om den Bevilling, der findes under IV. M. paa denne Paragraf angaaende et Tilskud paa 15,000 Kr. til Understøttelse for Kvinder, der uddanne sig til Lærereinder. I Betænkningens Nr. 173 udtales det, at Flertallet forbeholder sig Forslag om Kontoens Forhøjelse, og jeg hørte, at den ærede fungerende Ordfører udtalte noget om, at der kunde ventes et Forslag fra Kultusministeren i samme Retning, jeg hørte ikke rigtig Ordene, og jeg har det ikke i Tidenden. Da jeg ikke kender disse mulige Forslag, maa jeg imidlertid holde mig til det fore- liggende, og da jeg mener, at de Kvinder, der uddanne sig til Almuelærerinder, ere særlig stedmoderligt behandlede i Retning af Statsunderstøttelse, vilde jeg meget anbefale